

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izseljenski duhovnik danes:
»Biti blizu ljudem in zanje imeti čas.« 2

Praznovanje 120-letnice rojstva Filipa Terčelja 8

Deset božjih zapovedi 9

Rafaelova družba 10

Mlada srečevanja 11

Komentar meseca 12

Prisluhnimo domovini 13

Iz življenja naših župnij 16

Zgodba 38

Križanka 41

Prva stran ovitka: Franci Arh – Tako kot Marijin

»zgodí se« je DA zakoncev vir luči in milosti.

Druga stran ovitka: Arhiv SKM Mannheim –

Pomožni škof Rainer Klug iz Freiburga med Slovenci v Herbolzheimu

Tretja stran ovitka: Arhiv SKM Frankfurt –

Prešernovo 2012 v Frankfurtu

Četrta stran ovitka: Društvo katoliške mladine

Ribnica – Ribniški pasijon 2012

Krščanska politična drža

Slovenija se potaplja. Slovenija vstaja.

Dve mnenji, dva bolj ali manj nasprotujoča si pogleda se te čase stalno ponavljata v pogovorih o domovini. Ekonomski kazalci nas postavljajo pred velike zadrege. Gremo Grčiji naproti, zaskrbljeno zatrjujejo skeptiki, ki se opirajo na postavke iz bančnih in gospodarskih bilanc. Ne, pravijo optimisti, ki se sklicujejo na politični zasuk po zadnjih volitvah. Ko se je po volilnih rezultatih zdelo spet vse na starih tirih, se je nepričakovano odprla možnost, ki jo je izkoristila desnosredinska koalicija. Stranke, ki jo sestavljajo, so ob vsej svoji različnosti dosegle dogovor o sodelovanju za prevzem oblasti.

Oblast je odgovornost. Kakorkoli kdo zasuče svoje razmišljanje o oblastnikih po vseh političnih scenarijih, ki smo jih videli v dvajsetih letih Republike Slovenije, s skeptičnim pogledom na politike ali še z zaupanjem, se mora soočiti z dejstvom, da je prevzem oblasti zelo odgovorna naloga. O uspešnosti pa imamo različne pojme. Največkrat državljani vidimo dobro vladanje skozi očala, koliko ugodnosti je možno iztržiti zase. Ta vidik ne zajema celotne situacije. Bolj realno presoja tisti, ki napore in uspeh vladajočih presoja z vidika, kaj bo izkupiček za vse. To je prvi korak k pošteni presoji, da zmoremo izstopiti iz strašljivega pesimizma in obenem iz zanesenjaškega optimizma v bližino realnosti. Ljudje morajo obstati, vsi morajo imeti možnost preživetja na najugodnejši in predvsem dostojen način. Zato je solidarnost prva stopnica vzpona na raven, kjer bo zadovoljnost dosegla večino ljudi.

Veliko egoizma je botrovalo svetovni in slovenski krizi. Morala in etika sta na preizkušnji. Ni brez krivde politika, ne gospodarstvo, ne banke ... Še cerkvena gospodarska podjetnost se je izkazala v nekaj primerih kot neodgovorna pregrešnost. Veliko naporov bo stalo spet celotno družbo, da bo preko trdega odrekanja vzpostavila stabilnost ekonomije in da se vrne novo upanje na obraze prebivalcev Slovenije. Vlada ima zares veliko dogovornost in vse druge ustanove z njo.

Tudi Slovenci v izseljenstvu nimamo pravice izmakniti se odgovornosti. Vsaj z moralno in duhovno podporo svojim najbližjim lahko pomagamo dvigati vzdušje. Kdor pa zmore postoriti kaj več tudi na drugih področjih, naj ne zakrknje svoje podjetnosti v korist domovine.

Bog bo dal blagoslov, če bomo vztrajno prosili za poštene in odgovorne ljudi na vodilnih mestih. To je lahko dobra duhovna pobuda za postni čas.

Janez Pucelj

»Biti blizu ljudem in zanje imeti čas.«

Današnje umeščanje izseljenske župnije v krajevni Cerkvi

Msgr. dr. Norbert Trelle, škof v Hildesheimu

Gospod škof, pri Nemški škofovski konferenci ste predsednik Komisije 14, ki spremlja pastoralno področje migracij. Kaj obsega delo komisije?

Ukvarjamo se z vsemi področji migracij iz različnih zornih kotov. Najprej pa je skrb komisije pastoralno spremljanje priseljencev. To pomeni duhovno oskrbo ljudi drugih jezikov in kultur, ki živijo na področju nemških škofij in župnij in v svojem jeziku obhajajo bogoslužje in življenje iz vere. Prizadevamo si, da bi vse te raznolike duhovne oblike našle povezavo s katoličani krajevne župnije in da bi vsaka taka skupnost lahko ohranjala na primeren način svoje življenje. Pomembno je, da prihaja do živega medsebojnega srečevanja z domačimi katoličani v nemških župnijah v obojestransko obogatitev. Vse to življenje in delo ima pred očmi migracijska komisija. Naloga komisije pa niso le priseljenci pri nas, ampak prav tako naši ljudje, ki so odšli na tuje in tam živijo in podobno kot tujci pri nas ohranjajo svojo identiteto in versko življenje. V svetu je okrog 160 nemških skupnosti v skoraj vseh deželah in koncih sveta. To je velika naloga, saj želimo, da imajo naši ljudje primerno duhovno oskrbo, da so za to delo potrebni duhovniki, diakoni in pastoralni sodelavci, ki jih je treba poslati mednje. Težko je reči, koliko je nemških izseljencev, ocena navaja okrog dva milijona nemško govorečih katoličanov na tujem. Delo komisije ima torej širok delokrog. Nemška škofovska konferenca ima torej krog sodelavcev, ki spremljajo in urejajo dolžnosti Cerkve do teh ljudi. Sam sem kot škof član Komisije 14 že dolga leta, sodelujem že od začetka njenega delovanja sredi 90 let, zadnji dve leti pa sem tudi predsednik komisije. Skrbim, da ta del pastoralnih nalog ostaja na potrebnem nivoju. Opazujemo tudi politični razvoj, ga analiziramo in vrednotimo glede na migracije. Komisija objavlja tudi stališča, razglase in pobude, da se sliši tudi glas in presoja Cerkve v javni razpravi o teh temah. Npr.: prav v zadnjem času smo doživeli hude in strašne dogodke v naši deželi, ko so bili v napadih desnih ekstremistov pobiti gr-

Msgr. dr. Norbert Trelle, škof v Hildesheimu

ški in turški priseljenci, ki živijo pri nas že dolga leta. To nas kot Cerkev ne sme pustiti brezčutnih. Razmišljali smo, kaj lahko Cerkev naredi spričo takšnega nasilja in stranpoti desnoskrajnih skupin. Kako se na cerkvenem področju zoperstaviti nasilju predvsem pri vzgoji mladostnikov, da bi se ti znali prav odzvati tendencam, ki nimajo s krščansko vero zagotovo nič skupnega. Torej gre za opredelitve tudi v političnih zadevah. Ima pa komisija še druga področja delovanja. Naj omenim samo duhovno oskrbo cirkuških skupin in razstaviščnih delavcev in še posebej turistov. Dela je torej dovolj.

Kaj je razveseljivega na področju duhovne oskrbe migrantov, kaj so odprta vprašanja, problemi?

Najprej sem zelo zadovoljen, da so tako številni ljudje, ki se v narodnih župnijah združujejo in udejstvujejo. V odstotkih je ta udeležba pri mašah in drugih srečanjih veliko višja, kot je to v naših nemških župnijah. Deloma so domače župnije zaradi življenja in dela v narodnih skupnostih po-

Praznovanje 120-letnice rojstva Filipa Terčelja

V četrtek, 2. februarja 2012, je minilo 120 let od rojstva Filipa Terčelja (1892–1946). Ob tej priložnosti je v župnijski cerkvi sv. Jurija v Šturjah potekala posebna slovesnost.

Filip Terčelj je bil rojen leta 1892 v Grivčah. Po posvečenju leta 1917, kaplanovanju v Škofji Loki in študiju v Kölnu je zaslovel kot karizmatičen pridigar in govornik. Kot neustavljivi kulturni delavec se je izkazal predvsem pri Prosvetni zvezi, katere soustanovitelj in tajnik je bil. Prek 136 društev in 32 krožkov, v katere je bilo včlanjenih več kot 8000 ljudi, je organiziral prosvetno delo na Goriškem. Je avtor več kot 150 nabožnih pesmi, veliko je objavljval v časopisih, napisal je tudi nekaj dramskih del. Zaradi svojih prizadevanj za ohranitev slovenskega jezika in vere je bil najprej obsojen na 5 let konfinacije v Campobassu blizu Rima, nato na različne načine preganjan na Primorskem, leta 1934 pa je moral zbežati v Ljubljano. Tam se je spet aktivno lotil kulturnega in pastoralnega dela, zato je prišel v nemilost pri revolucionarnih oblasteh, ki so ga leta 1945 kot zločinca in izdajalca zaprle za tri mesece. 6. januarja 1946 so ga na poti iz Davče, kjer je pomagal na župniji, skupaj s tamkajšnjim župnikom Francem Krašno zajeli oznovci, ju vso noč in ves dan zasliševali in mučili, nato pa v Štulčevi grapi ustrelili.

Postopek za Terčeljevo beatifikacijo

V Logu pri Vipavi je 17. oktobra 2010 potekala slovesnost, med katero so verniki koprskemu škofu Metodu Pirihu izročili podpise v podporo Terčeljevi beatifikaciji, s čimer so želeli pospešiti proces razglasitve za mučenca. Škof Pirih je za omenjeni beatifikacijski postopek februarja 2011 Primoža Krečiča in Bogdana Vidmarja imenoval za postulatorja oz. vicepostulatorja.

Tiskovni urad SŠK

Iz nagovora koprskega škofa msgr. Metoda Piriha

Dragi bratje in sestre!

Po naročilu in zgledu sv. očeta božjega služabnika Janeza Pavla II. smo v svetem letu 2000 škofje razglasili pričevalce za vero. Takratni ljubljanski nadškof Franc Rode je ob navzočnosti novoimenovanega škofa Antona Stresa in mene v Kočevskem rogu 18. maja 2000 razglasil 217 pričevalcev za vero, med njimi tudi duhovnika Filipa Terčelja. Iz naše škofije je bilo razglašanih 23 duhovnikov in laikov. Pri tem obredu v Kočevskem rogu je bila zapeta pesem: O srečni dom nad zvezdami, kjer bivajo vsi blaženi. Besedilo je napisal prav Filip Terčelj leta 1929. Vsi ti pričevalci so junáško pričevali za Kristusov evangelij, za neodtujljive pravice vsakega človeka, ohranjali so zvestobo do Cer-

kve ter pri tem žrtvovali tudi svoje življenje (nadškof F. Rode), ker so se pogumno uprli silam zlih ideologij.

Filip Terčelj je bil duhovnik 39 let. 12 let je opravljal duhovniško službo v Gorici, v takratni goriški nadškofiji in 27 let v Ljubljani. Čeprav je bil doma iz Šturij in je bil po duhu, po srcu in tudi po čutenju velik Primorec, je bil duhovnik ljubljanske škofije.

Tudi ubit je bil na ozemlju ljubljanske nadškofije. Želja mnogih je, da bi bil Terčelj razglašen za blaženega. Da se za nekoga lahko začne postopek za blaženega, mora ta po svojem moralnem in verskem življenju izstopati iz povprečja, ljudje morajo biti prepričani, da je bil ta nekaj posebnega, nekaj izrednega, da je bil res svetnik. Po drugi strani pa je treba ohranjati trajno in nepretrgano verigo molitve k Bogu za dosego oltarja pred vesoljno Cerkvijo. Slovenija ima dolgo vrsto pričevalcev in mučencev, ki so med drugo svetovno vojno in po njej pretrpeli mučenštvo in s svojim pogumnim pričevanjem utrdili katoliško zavest med nami. Eden od svetih pričevalcev je bil duhovnik Filip Terčelj, ki je po svoji duhovniški službi, zlasti s pridiganjem, z učenjem in pisanjem poglobljal v ljudeh vero in posredno tudi narodno zavest in slovensko kulturo v težkih časih italijanskega potujčevanja in kršenja človekovih pravic. Bil je velik učitelj, profesor in vzgojitelj mladih in odraslih s svojimi nastopi in s pisanjem. Iz njega je izhajala plemenita učenost, globoka človeška modrost in prirsčna ljubezen do Gospoda. Bil pa je tudi kulturni in socialni delavec.

V umobolnici v Ljubljani je obiskoval bolne, tolažil žalostne in skrbel za reveže. Naj bi se ob njem navdihovali vsi, ki se v letošnjem letu solidarnosti in dobrotlosti posvečajo ljudem v stiski. Prav tako vsi, ki opravljajo nalogo poučevanja in verouka, da bi ob zgledu Terčelja vzgojnemu in izobraževalnemu delu posvečali še večje napore. Apostol Pavel v 2. berilu roti Timoteja, naj oznanja božjo besedo, naj vztraja v ugodnih in neugodnih okoliščinah, naj prepričuje, naj graja, spodbuja z vso potrpežljivostjo in s poučevanjem (prim. 2 Tim 4, 2).

Te besede je profesor Terčelj uresničeval v svojem duhovniškem življenju in pri svojem delovanju. Bil je zelo razgledan in izobražen duhovnik. Pomembno je, bratje in sestre, da Kristusa, evangelij in svojo vero čim bolj poznamo, se vanjo poglobljamo, da vemo, kaj je naše krščansko prepričanje in kaj ni, da svojo vero poznamo tako dobro, da jo lahko zagovarjamo in se o verskih rečeh pogovarjamo. V pesmi »Mir božji objema doline, gore«, pravi Terčelj: Njegov evangelij je luč nam prižgal in upanje v večno življenje nam dal, zveličan bo, kdor se po njem bo ravnal. Poživi nam vero, nebeški Gospod, obvaruj nas greha, obvaruj zablod.

Deset božjih zapovedi

Osmo zapoved

NE PRIČAJ PO KRIVEM

521. Kakšno dolžnost ima človek do resnice?

Vsak človek je poklican k iskrenosti in resnicoljubnosti v ravnanju in govorjenju. Vsakdo ima dolžnost iskati resnico in se je oklepati ter vse svoje življenje uravnnavati po zahtevah resnice. V Jezusu Kristusu se je v celoti razodela resnica Boga: on je *Resnica*. Kdor hodi za njim, živi v Duhu resnice, in se varuje dvoličnosti, pretvarjanja in hinavščine.

522. Kako pričujemo za resnico?

Kristjan mora izpričevati evangelijsko resnico na vseh področjih svoje javne in zasebne dejavnosti ter, če je potrebno, tudi z žrtvovanjem svojega življenja. Mučeništvo je najvišje pričevanje za resničnost vere.

523. Kaj prepoveduje osma zapoved?

Osmo zapoved prepoveduje:

- *krivo pričevanje, krivo prisego, laž*, katere teža se meri v skladu z resnico, ki jo laž popači, v skladu z okoliščinami in nameni tistega, ki jo zagreši, v skladu s škodo, ki jo utrpijo žrtve;
- *predrzo sodbo, opravljanje, obrekovanje*, ki zmanjšajo ali škodujejo dobremu imenu in časti, do katere ima človek pravico;
- *laskanje, prilizovanje ali dobrikanje*, zlasti če so povod za težke grehe ali za dosego nedovoljenih ugodnosti. Prestopek zoper resnico zahteva, da ga popravimo, če je povzročil škodo drugim.

524. Kaj zahteva osma zapoved?

Osmo zapoved zahteva spoštovanje resnice, in sicer v povezavi z razločevanjem ljubezni:

- pri *obvestilu* in *informaciji*, ki morata vselej upoštevati osebni in skupni blagor, obrambo zasebnega življenja, nevarnost pohujšanja;
- pri varovanju *poklicnih tajnosti*, ki jih je treba vedno držati, razen v izjemnih primerih ob predložitvi sorazmerno tehničnih razlogov;

in tudi pri *zaupnih sporočilih*, ki so bila posredovana pod pečatom tajnosti.

525. Kako je treba uporabljati sredstva družbenega obveščanja?

Informacija prek sredstev obveščanja mora biti v službi skupnega blagra, vsebinsko mora vedno ustrezati resnici in biti neokrnjena ob upoštevanju tistih meja, ki jih nalagata pravo in človeški obzir. Vrhu tega mora biti informacija izrečena na pošten in primeren način, ki tenkočutno spoštuje pravne postave, zakonite pravice in dostojanstvo osebe.

526. Kakšen je odnos med resnico, lepoto in sakralno umetnostjo?

Resnica je sama po sebi lepa. S seboj prinaša sijaj duhovne lepote. Poleg besede so še številne izrazne oblike resnice, zlasti umetnine. Vznikajo iz talenta, ki ga je podaril Stvarnik, in iz napora človeka samega. Da bi bila *sakralna umetnost* resnična in lepa, mora klicati v spomin in poveljevati presežno skrivnost Boga, ki se je prikazala v Kristusu, in voditi k adoraciji, molitvi in k ljubezni do Boga stvarnika in odrešenika, ki je vzvišena lepota resnice in ljubezni.

On je edina resnica.

Slovenija, moja država

Urška Makovec

V minulih dneh sem v medijih zasledila več člankov, ki so tehtali med življenjem v Sloveniji in odhodom v tujino. Priказanih je bilo celo nekaj »zgodov«² uspešnih mladih, ki odhajajo ali se spogledujejo z mislijo na beg. A če celo ti, ki po svoji izobrazbi in sposobnostih izstopajo, trdijo, da v Sloveniji ni možnosti za razvoj in da »nikomur ni do lastne države«, je to za povprečnega mladega človeka znak, da Sloveniji pač res ni pomoči. Nacionalna televizija v osrednjih poročilih nakazuje, da je beg edina rešitev. Pa ni! Beg sploh ni rešitev!

Čeprav tudi mene kdaj prešine pregrešna (!) misel, da bi zbežala iz tega slovenskega mrtvila, mi je že v naslednjem hipu jasno, da se »v azilu«² ne bi počutila nič bolje. Verjetno se mi sicer ne bi bilo treba ubadati s tako osnovnimi problemi kot v Sloveniji in bi se zato lahko hitreje razvijala, a v bistvu bi z begom zatajila svojo družbeno in kulturno komponento – izneverila bi se svoji državi in s tem sama sebi. Negirala bi svojega Stvarnika, ki me je postavil prav v to okolje, prav v tem času. Gotovo ne naključno. To je genialno izrazil Alojz Rebula v intervjuju ob predstavitvi svoje nove knjige: »Ti si rojen v nekem kraju, v nekem času, bodi

zvest kraju in času. Kraj je Slovenija, čas je slovenski, kultura je slovenska, bodi zvest temu.«² Izneveriti se Sloveniji torej pomeni izneveriti se Bogu!

Nekoč so si ljudje z odhodom reševali življenje, zdaj pa gredo mnogi mladi v tujino, ker ne čutijo odgovornosti do lastne države ali ker naj bi bilo življenje v tujini boljše. Prvič, dragi prebežnik, ko si bil ti še nebogljen, te je Slovenija izobraževala in oskrbela, če si zbolel. Torej si jo dolžan reševati, če je zdaj ona nebogljen. Če namreč nisi zavezan okolju, ki je v veliki meri iz tebe naredilo, kar danes si, potem dvomim, da se boš lahko resnično zavezal čemurkoli drugemu. Nestanovitnih ljudi pa družba ne potrebuje. In drugič, če iščeš življenje brez težav, nisi frajer, ampak reva. Tudi takih nihče ne potrebuje.

Kaže, da bo v Sloveniji morda kmalu prišlo do drugačne vladavine. A bolj (ali vsaj enako) kot dober predsednik vlade nam bodo koristile mlade, bistre glave, ki se bodo zavezale slovenski državi in narodu. In takih ni malo, le stopiti moramo skupaj.

Na Svetih Višarjah

Delo na misiji? Ponudba je bila zame vabljava, izzivalna, misijonska

Z Barbaro Alič sva se spoznali pred dobrimi štirimi leti, ko je v naši pisarni s kovčkom čakala na prevoz. Odhajala je na novo življenjsko pot, v novo službo na Slovensko katoliško misijo München. Ta njen korak se mi je zdel zelo pogumen, pravzaprav od nekdanj občudujem ljudi, ki si upajo zapustiti domače kraje in izkusiti tujino preko dela. Vesela sem, da imam sodelavko na misiji, s katero si lahko podeliva izkušnje dela za Slovence po svetu in med Slovenci po svetu.

Mihela

– Draga Barbara, kako se spominjaš dni, ko si izvedela za možnost zaposlitve na misiji in kaj te je spodbudilo k odločitvi, da sprejmeš ta izziv?

Spomnim se, da sem ravno v knjižnici pripravljala svojo diplomsko nalogo iz teologije, ko me je poklical Lenart Rihar in me vprašal, če bi bila pripravljena iti delat na Slovensko misijo v München. To je bilo spomladi leta 2006. Od prvega trenutka je bila ponudba zame zelo vabljava, izzivalna, misijonska. Izkušenj s tujino sem že nekaj imela: študijsko leto v Regensburgu in eno leto v šoli za evangelizacijo v Franciji. Po razgovoru z delegatom g. Janezom Pucjem o delovnih nalogah, ki bi me čakale, in po uspešnem zagovoru diplomskega dela sem šla v neznano. Za dve leti, sem takrat rekla.

– Kaj tvoje delo obsega?

Moji področji dela sta dve: prvo je izseljenska pastoralna po Evropi, kjer sem pomočnica g. Janezu Pucju, koordinatorju slovenske izseljenske pastorale. Sem spada predvsem sodelovanje z izseljenskimi duhovniki po Evropi in Naša luč. Drugo področje pa je delo na Slovenski katoliški misiji v Münchnu. Tu vodim župnijsko pisarno in sem dejavna na pastoralnem področju. Organiziram ali pomagam pri organizaciji raznih dogodkov v župniji (kulturni in filmski večeri, duhovne vaje, izleti, romanja, gostovanja, srečevanja ...). Učim tudi v slovenski sobotni šoli, ki v župniji deluje že skoraj 40 let.

– Tvoje doživljanje razmer v tujini, v slovenski skupnosti, je realno - poznaš konkretne razmere, vsak dan se srečuješ s slovenskimi izseljenci. Kako vidiš slovensko skupnost v Münchnu?

Slovencev je v Münchnu in okolici še vedno kar dosti, vendar nimajo vsi stika s slovensko župnijo. Poleg tega so v Münchnu tudi druga slovenska društva in klubi. V naši skupnosti se tedensko srečujemo ob nedeljah pri slovenski maši, so pa tudi

Barbara Alič

razni dogodki čez celo leto, ki nas povezujejo. Naš duhovnik, g. Bečan, veliko obiskuje ostarele in obolele rojake, ki jih v skupnosti malokdaj vidimo.

– Večkrat se udeležiš različnih dogodkov po Evropi, kjer se srečujejo Slovenci (folkloriada, posvet, višarski dnevi mladih ...). Obiskala si tudi slovensko skupnost v Argentini. Kaj te pri rojakih posebej nagovarja?

Pri mladih Slovencih in Slovenkah, ki živijo v Nemčiji in so tu odraščali, me nagovarja njihovo iskanje poti med dvema domovinama. Ves ta proces - živeti v sebi z dvema kulturama in obe negovati. Pri prvi generaciji pa me nagovarja njihovo hrepenenje in ljubezen do domovine Slovenije. Ko na kakšni prireditvi zbor zapoje staro slovensko pesem in v dvorani ni slišati niti šuma, oči mojih rojakov pa se lesketajo.

– Kako se počutiš v tujini? Kaj počneš v prostem času?

V tujini se kar dobro počutim, moram reči, da vedno bolj. Od vsega začetka imam prijateljstva z Nemkami in Nemci in z drugimi tujci v mestu. Pomembno se mi zdi, da se integriram v okolje, kjer živim in da sprejmeš, da je zdaj to tvoj dom. Že dve leti plešem charleston, kar mi je v veliko veselje, saj je to malo norčav ples in mi pusti, da se lahko izrazim tudi na tak način. Učim se španščino in tudi z gledališčem se ukvarjam. Sem v Skupnosti Emanuel, ki je tu v Münchnu precej aktivna.

– Kako pa vidiš slovensko skupnost/misijo v prihodnosti in kako svojo pot?

Človek je pot Cerkve, je bilo izrečeno na drugem vatikanskem koncilu. Zame je to vizija naše skupnosti. Da bi odgovarjali potrebam ljudi in da bi jim pomagali živeti z Bogom, v najširšem pomenu besede. Zase osebno si želim, da bi ne samo preživela v Nemčiji, ampak da bi zares zaživela in živela.

Ob zaključku slovenske šole

Prelomni čas?

Zgodovinar dr. Janko Prunk je pred leti zapisal, da je Slovenija 1941. leta doživela dvojno okupacijo: fašistično oziroma nacistično in komunistično. Prve se je otresla 1945. leta, druge se na noben način ne more. Ko v teh dneh opazujemo dokončno sestavljanje vlade, bivšim komunistom – sedaj socialdemokratom in njihovim oprodam, stranki Pozitivna Slovenija (PS) pod vodstvom ljubljanskega župana Jankovića oziroma bivšega predsednika države Milana Kučana, ki je dobila na volitvah največ glasov, to ni uspelo, smo mogoče priča zgodovinskemu dogajanju. Vprašanje je, če se bodo lahko še kdaj vrnili na oblast. Hujši kot nekdanji komunisti, predvsem v nestrpnosti do vernih, so namreč PS in njen neuspeh je zanje gotovo hud udarec.

Sestavljanje nove vlade pod vodstvom Janeza Janše spremlja neusmiljena kritika neuspešnih. Popolnoma demokratične poteze razglašajo za prevaro, sami pa so skušali podkupiti nasprotne poslance. Janezu Janši so naprtili sodni proces zaradi prejemanja podkupnine, po mnenju najodličnejših pravnikov gre za sodno-politični konstrukt, teh je slovensko sodstvo še vedno sposobno, in ga kar obsodili za krivega, čeprav je vsem jasno, da bo prišel iz procesa oproščen. Kršijo temeljno načelo, da je vsak, kdor ni pravnomočno obsojen, nedolžen.

Pri teh obsodbah se je angažiral celo predsednik Slovenije Danilo Türk, česar od pravnika in predsednika države ne bi nihče pričakoval. Deklariral se je za največjega podpornika

PS in nasprotnika demokratične koalicije, ki jo je sestavil Janša. To so politični dediči slovenske osamosvojitve. Kaj bo rekel, če bo ta vlada uspešna, kako bo sodeloval z njo? Dejansko je tako kot nekdanji v komunizmu. Kdor podpira nasprotnike »preoblečenih komunistov«, je najmanj izdajalec, goljuf in

verjetno nor. Nestrpnost ali neostalinizem! Še dobro, da je v Sloveniji demokracija.

Zakaj se Slovenija tako počasi otresa komunizma? Predvsem zato, ker ga po osamosvojitvi ni obsodila. Komunisti so izrabili to katastrofalno napako in se po ovinkih in pod imenom različnih strank vrnili na ključne položaje: v gospodarstvo in časopise. Njihovo dolgo politično življenje je posledica vojnih in povojnih pobojev, političnih beguncev in tudi ekonomskih emigrantov, »delavcev na začasnem delu v tujini«, ki so jih dobesedno prodajali, da je država lahko živela od njihovih denarnih nakazil svojem v domovini. Gre za nekaj deset tisoč najboljših, najpogumnejših, najpodjetnejših ljudi. To je hud demokratični primanjkljaj samostojne Slovenije. Kateri narod v Evropi bi kaj takega preстал brez hudih posledic? Ne gre tajiti tudi dejstva, da so Slovenci v domovini slabo politično izobraženi in še vedno prestrašeni pred možnostjo vrnitve komunizma, čeprav za to ni nobene možnosti. Pravzaprav nam gre, glede na tragične posledice komunizma, še nenavadno dobro.

Slovenija je v hudi gospodarski krizi. Tudi zaradi prejšnje komunistične vlade, ki je dokazala, da komunisti niso sposobni gospodarsko uspešno vladati. Njihova filozofija je prisvajanje in deljenje tujega premoženja in bogastva, ne pa ustvarjanje novega. Nezaposlenih je veliko preveč, denarja povsod manjka! Slovenci potrebujejo pomoč svojih rojakov v tujini. Predvsem v molitvi, pa tudi v opozarjanju svojih sokrajanov v tujini, naj bodo pozorni, kaj se v Sloveniji dogaja. Kritični odmevi v tujini, pisanje v tujih časopisih o delovanju slovenskih komunistov v domovini je namreč tisto, česar se najbolj bojijo. Domačih novinarjev se jim namreč ni treba bati, saj večinsko ravnajo, kot jim ukažejo. Kot nekdanj!

Stane Granda

V župnijski cerkvi v Famecku pri slovesu od pokojnega Ivana Krapeža

FAMECK

27. januarja smo se ob 15. uri v napolnjeni župnijski cerkvi v Famecku zbrali s svojci ob pokojnem Ivanu Krapežu, ki nas je zapustil po težki bolezni. Zadnje tri mesece je preživel v bolniški oskrbi v Thionvillu.

Rodil se je 27. aprila 1932 v Vrhpolju, v Francijo je prišel leta 1956. Magdo in Ivana je leta 1959 v Florangu poročil slovenski duhovnik Stanko Grims. Iz njunega zakona so se rodili trije otroci Jean-Claude, Cathie in Albert. Za mizarja se je izučil že v Vipavi in ta poklic je opravljal v tovarni Solac, pozneje pa je tudi doma izdeloval drobno pohištvo. Pri delu je bil vesten in ga je s srcem opravljal. Iz domovine se je prišlo poslovit od njega pet živečih sester in brat, šesta sestra pa je gospa Jožica Curk, predsednica prijateljev slovenske misije. V družini je bilo osem sester in trije bratje.

Pred mašo sta vnukinji Nathalie in Marion slikovito predstavili značaj in delo priljubljenega Ivana. Pri homiliji je Pascal Sarjas, ki je družinski prijatelj in nekdanji sošolec iz študijskih let sina Alberta, lepo orisal pokojnika rekoč: »Za zunanjo majhno postavo, ki je često dajala občutek šibko-

sti, se je skrivala močna in pokončna osebnost neutrudnega delavca, polnega humorja in rahločutnosti. Od vseh življenjskih preizkušenj je bila pred letom in pol najhujša izguba hčerke Cathie. Ohranite svetilke prižgane! V luči zaupanja, vere, miru in upanja je bilo Ivanovo življenje, v katerem se je dajal in razdajal v solidarnosti, bratstvu in prijateljstvu. Vera v vstajenje je tudi naša moč in vodilo na zemeljski poti, kjer bo ljubezen imela zadnjo besedo.«

Slovenski del homilije je imel delegat Jože Kamin, ki se je pokojniku zahvalil za trenutke, ko je tudi v naši slovenski skupnosti v družinskem krogu izpovedoval svojo vero. To so bila predvsem prvomajska srečanja v Habsterdicku in na misiji v Merlebachu. Oltarna miza v kapeli svetega Križa v Chatillonu kakor tudi velika omara v zakristiji sta plod njegovega dela. Če je bil tesno povezan z župnijskim občestvom v Famecku, pa je bil hkrati tudi s srcem s slovensko skupnostjo. Bil je velik Marijin častilec. Njihova hiša je bila vedno na stežaj odprta za vse slovenske duhovnike, ki so pri njih začutili toplino domačega doma. Na njivo miru smo ga spremljali z molitvijo in pesmijo v domačem je-

Pokojni Ivan KRAPEŽ

ziku. Izročili smo ga v božje naročje, ki ga bo poplačalo za zvestobo prižgane svetilke vere, upanja in ljubezni. Magdi, sinovoma, sedmim vnukom, sestram in bratu pokojnika izražamo iskreno sožalje in obljublamo molitveni spomin.

Vaš župnik Jože Kamin

H R V A Š K A

PULJ

Spomini na miklavževanje in božični koncert SKD Istra

Radi se spominjamo Miklavža ter iskric veselja in pričakovanja v otroških očeh. Obiskal nas je v prostorih galerije, kjer se je zbralo lepo število otrok. Kar 45 jih je bilo, prijeten živ-žav. Tisti, ki obiskujejo pouk slovenščine, so se pod vodstvom učiteljice Dragice Motik pripravili na nastop z recitacijami, pesmicami in s ponosom pokazali, da znajo poleg hrvaškega tudi zelo dobro slovenski jezik. Letos so nas tudi prvič obiskali predstavniki bralne značke, gospod Igor Longyka, s katerim že nekaj let sodelujemo na drugem področju in nam tudi priskrbel

60-letnik Franc Lück z ženo Milico

Osemdesetletna Rezka Albrecht z možem Horstom na dan življenjskega jubileja

Mala Julija je bila s starši prvičrat v Ilbestadtu.

Tudi pri malici v Ilbestadtu je lepo in prijetno.

so člani župnijskega sveta imeli ves čas delo, že pred prireditvijo so pripravili dvorano, jo skupaj z učiteljico in njeno ekipo okrasili; po prireditvi pa so imeli seveda skrb s postrežbo, potem pa kaj hitro s pospravljanjem. Vsem njim in ostalim, ki so jim pri tem pomagali, pa velja najlepša hvala. Bog jim povrni! Tudi nekaj okroglih življenjskih jubilejev je bilo v januarju, nekaterih pa smo se tudi skupaj spomnili. Osemdeset let je dopolnila v začetku januarja Rezka Albrecht iz Frankfurta, konec meseca pa je praznoval tudi njen mož Horst. Šestdeset let pa se je nabralo konec januarja Francu Lücku iz Frankfurta. Tudi Štefan Žilavec iz Frankfurta je dopolnil 60 let in njegova prekmurska rojakinja Marija Čontala iz Neu-Isenburga prav tako. Bog jim daj lepih in zdravih let.

Kar nekaj obvestil o smrti nas je v zadnjem času doseglo. V začetku decembra je umrl 68-letni Darko Butinar iz Obertshausna, rojen pa je bil v Pregarjah. Prav tako v začetku decembra je umrla 61-letna Jožica Ravaro, rojena Petan iz Kočevja, tukaj pa je živel v Oestrich-Winklu. Konec leta 2011 pa je zaključil zemeljsko pot 77-letni Karl Košnik iz Frankenaue, rojen pa je bil v Cenkovi v Slovenskih goricah. Gospod, daj jim večni pokoj!

rem

INGOLSTADT

Povratnik v Slovenijo Slavko Zemljič. Slavko, oče dveh hčera in dedek štirih vnukov, izhaja iz številne kmečke družine pri Sveti Ani v Slovenskih goricah. Tam je preživel svoje brezskrbno otroštvo in razigrano

mladost. Po odsluženi vojaščini je leta 1968 prišel v tujino, kjer je bil zaposlen v različnih podjetjih. Slavko se je vedno rad vračal v svoj rodni kraj in v ljubljeno Slovenijo. Prehodil in

Slavko Zemljič z nami na Svetih Višarjah

Anica in Jože Felkar med veselim vzdušjem v Slovenskem centru

obiskal je mnoge kraje in znamenitosti širom po domovini ter se povzpel na številne nižje in visoke slovenske vršace. Slavko je velik ljubitelj narave in živali, že od otroštva pa se je navezal na konje, ki so jih imeli doma; tako je tudi tukaj v najeti domačiji v bližini Ingolstadta imel vrsto let konje, jih jezdil in se z njimi vozil. Ves čas je bil trdno povezan s slovensko skupnostjo v Ingolstadtu. Od 1. novembra 2010 je v pokoju in januarja letos se je za stalno preselil v Zgornje Ročice pri Sveti Ani, kjer ima svoj dom in »ranč« s konji, tam se dobro počuti, tam je zares doma. V hvaležnosti za lepa srečanja in čas, ki smo ga preživeli skupaj, mu želimo trdnega zdravja in božjega varstva.

Anica in Jože Felkar iz Ingostadta sta 9. januarja obhajala štiridesletnico skupnega življenja; med nami sta obhajala svojo obletnico v nedeljo, 15. januarja, pri slovenski maši, po maši sta vse v Slovenskem centru obilno pogostila, oglasila se je pesem in nazadnje so ob zvokih Dragove harmonike še zaplesali. Anica in Jože sta nepogrešljiva člana naše slovenske župnije in zvesta sodelavca v

naši skupnosti, karkoli se je dogajalo, smo kaj praznovali ali smo kam romali, sta bila vedno z nami. Anici in Jožetu tudi s tega mesta iskrene čestitke in dobre želje. Veseli smo, da ju imamo, hvala lepa za njuno sodelovanje, zvestobo naši skupnosti in mnoga prijateljska srečanja. Bog naj ju še dolgo ohrani skupaj.

Stanko Gajšek

MANNHEIM

Škof obiskal Slovence v Herbolzheimu

Tretja nedelja v januarju je prinesla Slovincem, živečim v dolini reke Ren in v hribovju dolgega gorskega hrbta Schwarzwalda, posebno doživetje, ko jih je obiskal pomožni škof iz Freiburga, monsinjor Rainer Klug.

Vzrok za njegov obisk ni bilo kakšno posebno praznovanje, še manj birma, saj je premalo birmanskih kandidatov in preveč daleč narazen živijo, da bi imeli birmo v slovenski župniji. Da bi se vseeno lahko enkrat srečali s škofom in utrdili tudi zavest pripadnosti škofiji Freiburg, v kateri živijo, smo se dogovorili za škofov obisk v januar-

ju, ko nikjer ni birm in škof lažje pride, posebno še, če to ni daleč proč od škofijskega mesta, saj je Herbolzheim samo petindvajset kilometrov oddaljen od Freiburga.

Škof Klug ima poleg drugih obveznosti tudi skrb za dušno pastirstvo priseljencev. Verjetno je eden redkih v Nemčiji, ki priseljence popolnoma razume in zagovarja in je prav njegova zasluga, da so vsaj nekoliko potihnili glasovi, naj se priseljenci integrirajo in pozabijo na svoje posebne potrebe in svojo tradicijo. Škof Klug tudi razume, da razumevanje jezika ni vse, saj v vsakem človeku globoko v notranjosti ostane tisto, kar je s seboj prinesel iz svoje mladosti v domovini.

Maša je bila v božjepotni cerkvi Maria Sand - Marija na pesku, kjer je vsak mesec slovenska maša za Slovence iz širše okolice Freiburga. Ker je bila to navadna nedeljska maša, le maševalec je bil bolj imeniten, ni bilo zaželeno, da bi bilo preveč pozdravnih in zahvalnih govorov. Nekaj tipično slovenskega pa so ljudje vseeno hoteli dati škofu. Ker božična doba še ni bila čisto pri kraju, saj so v cerkvi še bile jaslice, je želela Marjana Golob speči za škofa božični kruh poprtnik, a ji je težka operacija to preprečila. A tudi njeni snahi Moniki je kruh lepo uspel. Tudi steklenice štajerskega mašnega vina s kopijo papeževega podpisa (vino iz istega vinograda je bilo na mizi pri kosilu, ko je bil papež Janez Pavel II. v Mariboru) je bil škof vesel.

Cerkev so napolnili Slovenci iz doline in iz višjih predelov Schwarzwalda, nekaj pa je prišlo tudi nemških prijateljev. Ministriralo je šest ministrantk in ministrantov, kar je za slovenske razmere na tem področju kar veliko. In še vsaj toliko je bilo manjših otrok, ki jih bo to spodbudilo, da postane-

Kdor je po maši v Herbolzheimu malo počakal, se lahko vidi na sliki.

jo ministranti, ko bodo dovolj veliki. Škof je večkrat poudaril, kako lepo je videti polno cerkev. Maševal je v nemškem jeziku, saj slovensko ne zna. Ker pa je že večkrat maševal v hrvaškem jeziku in je slišal podobne besede, je na koncu rekel, da slovenski jezik ni tako težak, kot si je mislil in bi mogoče enkrat poskusil tudi po slovensko. Božja beseda se je slišala tudi v slovenskem jeziku, ko je berilo prebral Janko Humar. Prav tako so bile mašne molitve po povzdigovanju v slovenskem jeziku, molil jih je upokojeni župnik Jože Cimerman, predavnimi leti slovenski župnik v Mannheimu. Petje pa je bilo večinoma slovensko, nekaj pesmi tudi nemških, da nemški prijatelji ne bi bili prikrajšani. Lepih slovenskih božičnih pesmi se je škof še posebej razveselil in celo poskušal z nami peti.

V pridigi se je navezal na berilo apostola Pavla, ki je pisal Korinčanom: »Mar ne veste, da je vaše telo tempelj Svetega Duha, ki prebiva v vas in ki ga imate od Boga?« Človek naj spoštuje svoje telo in telo bližnjega in naj ga ne onečaščuje z razvratnostjo. Škof je namreč slišal o čudni nemoralni igri

med nemško mladino »vrtenje steklenice« (tega sicer ni povedal v pridigi). Proti komur pokaže vrat ležeče steklenice, ko se ta ustavi, mora sleči del obleke. Škofa Kluga je to dejstvo zelo zaskrbelo in je verjetno tudi zato spregovoril o svetosti človeškega telesa. Redko kdo si upa v Nemčiji spregovoriti tako odkrito o nesposodnih razvadah.

Po maši je bilo kosilo v gostilni, ki jo vodi rojak Vidko Golob. V sicer veliki gostilni je zmanjkalo prostora in so morali nekateri poiskati kosilo drugje. Vedno nasmejani in prijazni škof je šel do vsakega in se z njim kratko pogovoril, tako da je zadnji sedel h kosilu. Škofova pridiga in njegov prijazen obraz bosta ljudem ostala še dolgo v spominu.

† Jožica Marguč

Pokojna Jožica je prijokala na svet v družini Stanovšek pred 76 leti blizu Slovenskih Konjic. Življenje ji v mladih letih ni prizanašalo. Ko je bila stara tri leta, ji je umrla mama, nato jo je kmalu zapustil še oče. Potem je odrasla pri tujih ljudeh, ki so bili zanj zelo dobri in so ji nadomestili starše.

Pokojna Jožica Marguč

Ko je odrasla, sta se leta 1958 poročila z Jankom Margučem. Kmalu nato sta odšla v Nemčijo, najprej v Hamburg, nato sta prišla v Bubach v Saarlandu in ustanovila gradbeno podjetje, ki sta ga skupno vodila. Jožica je uspešno vodila vse administrativne in pisarniške posle.

Toda najpomembnejša je bila zanj družina. Najprej mož Janko, nato oba otroka in kasneje še vnukinje. Skrbel je tudi za lepoto doma, zato je z ljubeznijo negovala rože. A njena skrb se ni ustavila pri lastni družini in domu. Tudi sosedje so bili deležni njene prijaznosti, posebno pa še slovenski rojaki. Jožica je bila tista, ki je povezovala rojake. Organizirala je mnoga srečanja po slovenski maši, da smo se lahko še kaj pomenili med seboj, si potožili o svojih težavah in pohvalili, kar je bilo komu v veselje. O svojih težavah in boleznih pa ni tarnala. Vedno je izžarevala optimizem in upanje na ozdravitev.

Utrjena že od mladih nog se je zmoгла dolgo upirati težki bolezni. Zadnje nedeljo v juniju pa jo je v starosti 76 let Bog poklical k sebi. Naj si pri njem spočije od vsega trpljenja!

Pokojni Otto Hoos

† Otto Hoos

Pokojni Otto je bil velik prijatelj Slovenije. Ko si je prvič z motorjem ogledoval lepote Slovenije, je v Tržiču srečal svojo kasnejšo ženo Marijo. Po poroki sta pogosto potovala v Slovenijo, Otto celo pogosteje kot Marija. Slovenijo je tako vzljubil, da je večkrat organiziral potovanje z avtobusom. V svoji prodajalni pijače je ljudi prepričeval o kvaliteti radenske in zdravilnosti rogaške mineralne vode, obenem pa jih navduševal nad lepotami Slovenije. Vsakič je ljudi popeljal na Bled ter na večerjo k Avseniku, s katerim sta bila dobra prijatelja. Naučil se je toliko slovensko, da se je lahko sporazumeval. Slovenijo je poznal podrobneje kot večina Slovencev.

Rad je z ženo Marijo prihajal k slovenski maši in se z nami po slovensko pogovarjal, predvsem o Sloveniji. Po srcu je postal eden nas, Slovencev. V novembru nas je presenetila in užalostila novica, da je nepričakovano umrl po operaciji srca. V Lebachu ga bomo resnično pogrešali. Naj mu Bog poplača z večnim življenjem.

STUTTGART

Praznik sodelavcev s slavnostno večerjo

Najlepši dogodek v mesecu januarju, ki je bil z molitvijo in druženjem obarvan, je bila večerja v soboto, 21. januarja, ki jo je naš župnik dr. Zvone Štrubelj pripravil za svoje sodelavce in je sedaj postala že tradicionalna. Na jedilniku so se znašle same dobrote iz slovenske dežele, domače kolone: krvavice, pečnice, jetrne klobase, prekajane klobase, domači zrezki, kislo zelje in krompir. Vse je prišlo iz domače hiše našega župnika, iz Zdenske vasi v Dobropolju, kjer so za nas imeli poseben domači praznik, na katerem so pripravili zgoraj opisane kulinarične dobrote.

Biti sodelavec je čast in naloga, ki jo zvesto opravljamo za cerkveno občestvo in za slovensko skupnost. Tako smo se ta večer zbrali člani župnijskega pastoralnega sveta, pevci cerkvenega pevskega zbora, vzgojitelji slovenske šole in vrtca, pomočniki naših podjetij, ki skrbijo, da delo po naših podjetjih lepo teče, sodelavci Slovenskega doma, pomočniki pri raznih projektih in prireditvah, svetovalci raznih projektov. Naš gost je bil tudi domači nemški župnik Anton Seeberger. Večerja se je začela z molitvijo in pozdravi našega in nemškega župnika. Nato pa je sledil glavni del z dobrotami slovenskega domačega praznika. Pri mizi smo imeli čas drug za drugega, za pogovor in lepe medsebojne plemenite odnose, za zahvalo, prijaznost in dobronamernost.

Naš župnik se je v tem večeru vsem skupaj zahvalil za delo, skrb, pridnost, pomoč in sodelovanje. To je bil večer, ko smo delali načrte tudi za naprej, kaj vse nas čaka, kje so naši izzivi in kako bomo še naprej dobro medsebojno so-

Martin Reichle je bil na večerji sodelavcev ustvarjaljen pianist.

Marjeta Reichle nas je na večerji sodelavcev navdušila s svojim nastopom.

Domače kolone za sodelavce v Stuttgartu

Tanja Mlakar

KJE RASTE DEŽ?

»Mislim, da to ne bi bilo primerno,« je naposled mama le odvrnila.

»Zakaj ne? Mi mar ne zaupaš?« Marini se je že pričel treti glas. Vedno ko je bila vznemirjena, se ji je to dogajalo.

»Se bova z očetom še pogovorila in ti povedala svojo odločitev.« Marina se je ozrla k očetu, kot da bi pri njem iskala uteho in dovoljenje. A oče je še vedno vztrajno bulvil v časopis. Marina je vedela, da zagotovo ne ve, na kateri strani časopisa je zdaj. Morda tudi ne ve, na kateri strani med njo in mamo je zdaj, je besno pomislila.

»Prav,« je naposled odvrnila, potem pa odvihrala iz sobe. Vedela je, kakšen bo njun skupni odgovor.

»Ne loputaj z vrati,« je mama zaklicala. A Marina je le zamahnila z roko. Da bi se lahko sprostila, bi morala porušiti vso hišo, je pomislila. Zakaj sta taka, je pomislila. Ne želita si njene družbe, nikoli je ne vprašata, kako se počuti, kaj si želi ali česar koli drugega. Njihovi pogovori so osredotočeni le na formalne reči: kaj se je zgodilo v šoli, kdo bo šel v trgovino, zakaj neka stvar ni bila pravilno opravljena. O tem, kaj kdo čuti, se v tej družini ni govorilo. Ko je bila doma, se je zdelo, da je pogosto sploh ne opazita. Zakaj je torej ne pustita na morje, se je spet vprašala. To je bilo tudi vprašanje, ki si ga je pretekla leta največkrat zastavila. Na zabavo k sošolki ni smela iti, na praznovanje rojstnega dne svojih prijateljc pa ponavadi tudi ne. Vedno sta našla nek izgovor. A tokrat, ko je maturo opravila z odliko, je vseeno upala, da je ne bosta več omejevala. Bila je zelo jezna. Komaj čakam, da grem jese ni v mesto, tam ne bom imela nadzora, je ježno zamrmrala.

»Hej deklica, grdo gledaš,« je v tistem s kolesom zapeljal k hiši David. Prikimala je.

»Kaj se je zgodilo?« jo je pobaral, potem pa jo objel in poljubil. Marina je imela solze v očeh.

»Starši?« jo je vprašal. Marina je prikimala.

»Te ne pustita na morje?« Marina je spet prikimala, David pa je globoko zavzdihnil, potem pa sedel na travo.

»Sem vedel, da se bo tako zgodilo. Toda, polnoletna si in ne potrebuješ njunega dovoljenja. Vseeno lahko greva.« Marina ga je pogledala s solznimi očmi.

»Se ti zdi, da bi res lahko to storila?« Zdaj je odkimal David. »Presneto!« je udaril z roko po tleh. Presneto, je zašepetala tudi Marina, potem pa si je obrisala solze. Teh nekaj me-

secev bo že zdržala, morala bo. A da bi od doma odšla brez njunega privoljenja, tega si tudi ni predstavljala.

»Pojdi sam s sošolci, lepo se boste imeli,« je tiho pripomnila. David jo je vprašujoče pogledal.

»Misliš resno?« Marina je prikimala.

»Prav,« je David takoj odvrnil. Marina je pričakovala, da se bo David drugače odločil in tudi to poletje preživel z njo na vasi. Pogoltnila je slino, se poskusila nasmehniti in prikimala.

»Jesen bo kmalu, takrat bova več skupaj,« je tiho dejala.

»Rad te imam,« jo je objel.

»Tudi jaz tebe,« mu je odvrnila.

Zato se je tisto poletje po opravljeni maturi Marina zaposlila z delom. Pospravila je svojo sobo, potem se je lotila cele hiše. »Saj ... ni treba. Bom že jaz pospravila. Potem, ko boš odšla,« jo je skušala odvrniti mama.

»Pridi, bova pospravili skupaj,« jo je povabila Marina.

»Ne, zdaj nimam časa. Moram nazaj v službo.«

»Zdaj? Pa saj si komaj prišla domov. Si ne bi spočila?« Mama je odkimala, zgrabila torbico in v naglici odšla. Kot bi bežala pred menoj, je pomislila Marina.

»Kako je moja punčka?« je prišel k njej oče, ko je sedela na tleh in pregledovala stare papirje. Ozrla se je k njemu. Vedela je, da ima slabo vest zaradi zadnje odločitve. Lahko bi bilo drugače, je pomislila, a na zunaj tega ni pokazala. Odločila se je, da bo zadnje počitnice doma preživela v miru in se ne bo prepirala s starši.

»Oči, poglej! Našla sem staro fotografijo. Nisem je še videla,« se je veselo obrnila k njemu. On pa je počepnil in jo vzel v roke.

»Tudi jaz je nisem videl, že dolgo. Spominjam se tega prizora.«

»Bilo je pozimi, imela si kakšni dve leti. Z mamo sva te hotela razveseliti, zato sva te peljala na sneg. Ti pa si jokala, ker si se bala snega. Potem sem te vzel v naročje, mama pa naju je vlekla na saneh. To ti je bilo všeč. Tukaj je tvoj vesel obrazek, na njem pa sledovi solz.« Marina je pogledala očeta. Tako dobro se je spomnil vsega, je pomislila. Potem se je stisnila k njemu.

»Oči, sem bila naporen otrok?« ga je vprašala. Oče je nekaj časa premišljeval, potem pa prikimal. To je bilo dovolj, da se je odmaknila od njega. Vse, kar si je želela slišati, je bilo njegovo zanihanje.

»Pohiteti moram,« je nadaljevala z delom. Začudeno jo je pogledal. Čez nekaj trenutkov je pokimal, potem pa vstal in

Direktor vpraša mlado tajnico, ki jo je pred kratkim sprejel v službo:

»Pa zakaj ne dvignete slušalke, kadar zveni telefon?«

»V devetih primerih od desetih je telefon tako ali tako za vas!«

Po cesti se pelje star znanec policije. Policist ga zaustavi in mu reče:

»Pokažite mi vozniško dovoljenje!«

»Izvolite, toda potem mi ga vrnite, ker ni moje!«

Občan sreča dva policista in ju vpraša:

»Vidva, ki sta brihtne glave, povejta mi, kaj je to: Štiri noge ima in zelo neumno je.«

»Osel!«

»Ne, to sta vidva.«

Policista odideta jezna naprej, srečata prijatelja in se odločita, da ga potegneta. In mu pravita:

»Povej, kaj je to. Štiri noge ima in neumno je.«

»Osel.«

»Ne, to sva midva.«

»Očka, kaj bi mi kupil za darilo, če bi v šoli pri matematiki dobil petico?«

»Kupil bi ti kilogram bombonov!«

»No, potem mi jih pa kupi dvajset dekagramov, ker sem dobil cvek.«

»Vaš sin je najbolj priden učenec v razredu!« je rekla učiteljica materi, ki je prišla na govorilne ure.

»To ima pa po očetu. Oče je bil predčasno izpuščen iz zapora zaradi lepega obnašanja!«

»Barbara, kateri dve besedi sta v šoli najpogosteje uporabljeni?«

»Ne vem!«

»Točno!« je rekel učitelj.

S Tonetom sva se tako močno sprla, da sem nanj zavpila, da ga nočem več videti!

»In? Te je zapustil?«

»Ne, ugasnil je luč!«

Sosed je povabil Marjana na razstavo svojih slik. Ko ga je vodil skozi razstavno dvorano in mu razkazoval svoje umetnine, mu je med drugim pokazal tudi eno od slik in rekel:

»Sklenil sem, da bom tole svojo zadnjo sliko poklonil kakšni ustanovi kot dobrodelno darilo.«

»Potem je pa najbolje, da jo podarite zvezi slepih in slabovidnih,« mu je predlagal Marjan.

»Zakaj Titova podoba na bankovcu za 5.000 dinarjev ni bila v generalski uniformi?«

»Takrat je bila takšna inflacija, da bi bil na koncu degradiran v desetarja!«

Petra so povabili v davčni urad. Tam mu je uslužbenka pojasnila:

»Računalnik se je zmotil, zato se vam iskreno opravičuje. Dobili boste vrnjenih 200 evrov preveč plačane dohodnine.«

»Kje je?« je vprašal Peter nejeverno in pogledal okoli sebe.

»Kdo?«

»Skrita kamera, vendar!«

REŠITEV KRIZANKE ŠT. 2

LUCINA KRIZANKA	N	A	P	E	T	O	S	T	K
N	E	A	P	E	L	S	L	A	N
E	S	O	S	E	D	O	S	A	
P	O	P	I	S	A	R	V	I	P
K	O	P	T	Z	I	J	A	L	O
V	A	S	O	M	A	N	K	O	L
T	T	L	A	R	S	I	E		
M	E	N	I	R	K	O	N	O	
H	I	C	E	L	E	S	T	I	N
M	U	Č	E	N	K	E	P	A	L
M	A					S	V	E	T
B	E	S				B	R	A	T
N						C	I	R	I
A	A					M	E	T	O
T	P					U	Č	I	
P	O					T	E	L	J
O	S					B	O	Ž	J
O	S					M	O	D	R
S	L	O	V	A	N	O	V	I	L
E	O	L	I	M	P	I	J	A	D
L	A	D	A	M	O	M	A	R	A

